

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 9. V Ljubljani 1. septembra 1887. Leto XVII.

Solnčnica in črešnja.

Solnčnica.

Boš li vedno v tleh ostalo
O drevesce ti šibkó!
Mojo glej postavo zalo,
Kaj zastajaš za menó?

Bila, črešnja, si vsejana
V isto zemljo isti čas;
Pa se dvigaš vsa zaspana,
Glej, kakó sem vzrasla jaz!

Kdo ozrè se, reva, váte?
Prenezatna res si ti;
V moje pa cvetove zlate
Vsak obrača rad oči.

O ti stvarca pritlikáva,
Vklenjena si na zemljó;
Mene mika pa višava,
Brat mi solnce je svitló.

Črešnja.

Tiho, tiho, kaj bi rekla,
Previsoko mi letiš;
Váruj, da ne boš se spekla,
Glej, da slave ne zgubiš.

Modro ní ti govorjenje,
Da-si zlat je tvoj obráz.
Skromno moje je zelenje
In ponižnost ljubim jaz.

Ničevi so tvoji krasi,
Puhla se ti poje čast;
Jaz se dvigam le počasi,
Pa je trdna moja rast.

Tebe pokosi nemila,
Neizprosna kmalu smrt,
Jaz bom evela, sad rodila,
Klicala ljudi na vrt.

Fr. Krek.